

Arrest

nr. 106 763 van 16 juli 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 26 april 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 8 maart 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 juni 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 juli 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. HALSBERGHE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart van Servische nationaliteit te zijn en geboren te zijn op 22 november 1957.

De verzoekende partij dient op 14 december 2011 een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 8 maart 2013, met kennisgeving op 27 maart 2013, verklaart de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris deze aanvraag onontvankelijk. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 14.12.2011 bij onze diensten werd ingediend door:

S., R. (...)t (R.R.: (...))

Geboren te Presevo op (...)

+ echtgenote S., L. (...) (R.R.: (...))

Geboren te Trnava op (...)

+ minderjarige zoon S., Q. (...), geboren te Vranje op (...)

Nationaliteit: Servië

Adres: (...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

Artikel 9ter §3 - 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna Vreemdelingenwet), zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde heeft in een advies vastgesteld dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Uit het medisch advies van de arts-adviseur d.d. 07.03.2013 (zie gesloten omslag in bijlage) blijkt kennelijk niet dat betrokkene lijdt aan een aandoening die een directe bedreiging inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit. De beschreven aandoeningen vereisen geen dringende maatregelen zonder welke er acuut levensgevaar zou kunnen zijn.

Aangezien alle ontvankelijkheidsvoorwaarden dienen vervuld te zijn op het ogenblik van de indiening van de initiële aanvraag, kan er geen rekening worden gehouden met de aanvulling dd. 01.03.2012 (arrest 214.351 RvS dd. 30.06.2011).

Met betrekking tot de vraag of de aandoening van betrokkene een reëel risico kan inhouden op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, dient te worden opgemerkt dat zelfs indien er geen of zeer geringe behandelingsmogelijkheden zijn wat de gezondheidstoestand van betrokkene aanzienlijk kan doen achteruitgaan en zijn levensverwachting op korte of middellange termijn in het gedrang kan brengen, artikel 3 van het EVRM niet geschonden is als de actuele gezondheidstoestand van verzoeker niet eveneens uitermate ernstig is (EHRM, 20 december 2011, Yoh- Ekaie Mwanje t. België, §§ 81-85; EHRM, Decision, 24 mei 2012 E.O. t Italië, nr. 34724/10, §§, 34-38; EHRM, Grote Kamer, 27 mei 2008, N. t. Verenigd Koninkrijk, § 42)

Om van een mensonterende en vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is te kunnen spreken in de zin van artikel 3 van het EVRM en artikel 9 ter Vw. is bijgevolg niet enkel doorslaggevend dat er geen behandeling beschikbaar is in het land van herkomst, doch dient daarbij eveneens reeds actueel sprake te zijn van een kritieke gezondheidstoestand of een levensverwachting die op korte termijn in het gedrang is, zodat het vaststellen van het kennelijk en manifest ontbreken van dergelijk ernstig actueel gevaar voor de gezondheid ruimschoots volstaat om deze toepassingsvoorwaarde van artikel 9 §1 en artikel 3 van het EVRM uit te sluiten.

Uit de vaststellingen van het medisch advies blijkt heden bijgevolg een manifest gebrek aan een vergevorderd, kritiek, dan wel terminaal of levensbedreigend stadium van de aandoening(-en) waaraan betrokkene lijdt, zodat dit element op zich toelaat overtuigend te besluiten dat betrokkene kan uitgesloten worden van de toepassing van artikel 3 van het EVRM en bijgevolg ook van de toepassing artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet.

Uit het voorgelegd standaard medisch getuigschrift blijkt bijgevolg dat betrokkene kennelijk niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft. Bovendien dient te worden vastgesteld dat het EHRM de schendingen van art. 2 EVRM (recht op leven) en art. 3 EVRM onlosmakelijk verbonden acht. indien er immers geen onmenselijke of vernederende behandeling kan worden vastgesteld, wordt wegens deze samenhang een eventuele schending van het recht op leven of fysieke integriteit niet verder onderzocht, gelet op de redenering die het EHRM op systematische wijze aan deze artikels toekent (EHRM, 20 december 2011, Yoh-Ekale Mwanje t België, § 86; EHRM, 2 mei 1997, D. t. Verenigd Koninkrijk, §§ 58-59; EHRM, Decision, 29 juni 2004, Salkic e.a. t. Verenigd Koninkrijk; EHRM, Decision, 7 juni 2011, Anam t. Verenigd Koninkrijk).

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

De onontvankelijkheid van deze aanvraag wordt vastgesteld onverminderd de eerbiediging van de andere voorwaarden tot ontvankelijkheid, voorzien in Artikel 9ter §3."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 9ter en 62 van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel.

Het middel luidt als volgt:

"De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de uitoefening van haar wettelijk toezicht bevoegd na te gaan of de overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond ervan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvSt. 17 januari 2007, nr. 166.860 ; RvSt. 7 december 2001, nr 101.624, RvV 5 juni 2009, nr 28.348).

III. 1.1. Volgens verweerster lijdt de minderjarige zoon van verzoeker niet aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit en is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst een inbreuk uitmaakt op de Europese Richtlijn 2004/83/EG noch op art. 3 EVRM, en dit onder verwijzing naar art. 9ter §3 - 4° Vr.W. 15.12.1980, aangezien verweerster naar deze wetsbepaling verwijst om te motiveren dat de medische toestand van de minderjarige zoon van verzoeker, geen aandoening betreft die een onmiddellijk gevaar inhoudt voor het leven en de fysieke integriteit van betrokkene van de minderjarige zoon van verzoeker zodat verzoeker en zijn gezin geen verblijfsmachtiging kunnen verkrijgen nu hun verzoek volgens verweerster onontvankelijk is, quod non.

III. 1.2. Naar luid van art. 9ter §3, 4° Vr.W. 15.12.1980 kan de aanvraag van verzoekers onontvankelijk worden verklaard (eigen cursivering en onderlijning) :

'art. 9ter.

§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk :

f2 4° indien de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk

wanneer de ziekte, in casu van de minderjarige zoon verzoeker niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, naar luid waarvan (eigen cursivering en onderlijning) :

'art. 9ter.

S 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde'.

III. 1.3. Naar luid van art. 9ter §1, 2e en 3e lid Vr.W. 15.12.1980 (eigen cursivering en onderlijning) :

'art. 9ter.

§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig S 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige (en recente) inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift [2 dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling'.

III.1.4. Aangezien art. 9ter §3, 4° Vr.W. 15.12.1980 uitdrukkelijk verwijst naar art. 9ter §1, eerste lid Vr.W. 15.12.1980 zoals hiervoor en gelet de samenhang met 9ter §1, tweede en derde lid Vr.W.

15.12.1980, is het thans duidelijk dat verweerster met de bestreden beslissing de formele motiveringsverplichting zoals vastgelegd in art. 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 Vr.W. 15.12.1980 juncto art. 9 ter §3, 4° Vr.W. 15.12.1980 schendt, nu zij aangezien art. 9ter §3, 4° Vr.W. 15.12.1980 uitdrukkelijk verwijst naar art. 9ter §1, eerste lid Vr.W. 15.12.1980 en verweerster art. 9ter §1, eerste lid Vr.W. 15.12.1980 verengt tot de vereiste van een levensbedreigende aandoening/ziekte en hierbij geenszins rekening houdt met de mate waarin de voormelde aandoeningen/ziekte waaraan tweede verzoeker lijdt wel degelijk van dien aard zijn dat ze een reëel risico inhoudt voor zijn leven of haar fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in haar land van herkomst of het land waar hij verblijft, aangezien verweerster zich op 07.03.2013 niet uitspreekt over de behandelingsmogelijkheden in het land van herkomst, gelet op de aandoeningen waaraan de minderjarige zoon van verzoeker lijdt, wat betekent dat zij zich niet uitspreekt over het reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar verzoeker en zijn gezin gewoonlijk verblijven.

Het is intussen vaste rechtspraak van Uw Raad dat de verwijzingen door verweerster naar rechtspraak van het Europees Hof van de Rechten van de Mens in dit verband niet dienstig zijn en geen afbreuk doen aan de bepalingen van art. 9ter §1, eerste lid Vr.W. 15.12.1980.

III.1.5. Verweerster schendt derhalve met de bestreden beslissing de formele motiveringsverplichting zoals vastgelegd in art. 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 Vr.W. 15.12.1980 en daarenboven artikel 9ter Vr.W. 15.12.1980, aangezien ze art. 9ter §3, 4° Vr.W. 15.12.1980 met verwijzing naar art. 9ter §1, eerste lid Vr.W. 15.12.1980 op een wijze interpreteert die niet verstaanbaar is met de letterlijke lezing noch draagwijdte van het kwestieus artikel 9ter §3, 4° Vr.W. 15.12.1980.

Uw Raad heeft recent reeds meerdere malen in die zin arrest geveld (zie stukken 4, 5 en 6).

De bestreden beslissing is wegens dit motiveringsgebrek in elk geval niet wettig gemotiveerd en dient dan ook te worden vernietigd.

Verweerster miskent met de bestreden beslissing dewelke blijkbaar past in haar beleid, duidelijk de wettekst waaraan zij uitvoering moet geven, zij neemt daarenboven een beslissing die onzorgvuldig is gemotiveerd en elke redelijkheid mist in het licht van de draagwijdte van de bestreden beslissing zelf, gelet op de aandoening waaronder de minderjarige zoon van verzoeker duidelijk lijdt.

De bestreden beslissing is wegens het voormelde motiveringsgebrek niet wettig gemotiveerd en dient dan ook te worden vernietigd."

2.2. De verwerende partij antwoordt in haar nota:

"In het enige middel roept verzoeker de schending in van de formele motiveringsplicht vastgelegd in artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van artikel 9ter en 62 Vreemdelingenwet, van de materiële motivering, het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel.

Verzoeker verwijt verwerende partij dat zij geen onderzoek heeft gevoerd naar de behandelingsmogelijkheden in het land van herkomst.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de arts- adviseur geoordeeld heeft dat de ziekte geen levensbedreigende ziekte is die aan de voorwaarden van artikel 9ter §1 Vreemdelingenwet voldoet.

Uit artikel 9ter §3 -4° Vreemdelingenwet blijkt duidelijk dat het aan de ambtenaar-geneesheer toekomt om te oordelen of de vreemdeling al dan niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de vreemdeling verblijft.

De aanvraag 9ter werd ingediend wegens de ziekte waaraan de zoon van verzoeker lijdt, namelijk aan het syndroom van Down.

De arts-adviseur oordeelde dat het syndroom van Down een aangeboren genetische afwijking is met een verstandige beperking waardoor vooral de mantelzorg van de ouders belangrijk is. De aandoening op zich is onbehandelbaar. De arts-adviseur concludeerde dat er geen risico bestaat op een onmenselijke of vernederende behandeling indien er geen adequate behandeling bestaat in het land van herkomst.

De aanwezigheid van een medisch probleem volstaat niet om tot regularisatie te leiden.

Uit het medisch advies blijkt een manifest gebrek aan vergevorderd, kritiek, dan wel terminaal of levensbedreigend stadium van de aandoening, zodat dit element op zich toelaat te besluiten de zoon van verzoeker uitgesloten worden van de toepassing van artikel 9ter Vreemdelingenwet en artikel 3 EVRM.

"Nu in eerste instantie wordt geoordeeld dat verzoekster niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor haar leven of fysieke integriteit, kan bij gevolg in tweede instantie met vastheid gesteld

worden dat hij niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft. (RvV 29 juni 2012, nr. 83.956; RvV 6 juli 2012r nr. 84.293)."

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of de verwerende partij bij de beoordeling van de aanvraag rekening heeft gehouden met de juiste feitelijke gegevens en die correct heeft beoordeeld (R.v.V. 74364 van 31 januari 2012) .

Het loutere feit dat verzoeker het niet eens is met de conclusies van verwerende partij toont niet aan dat d bestreden beslissing op kennelijk onredelijke of op onzorgvuldige wijze tot stand is gekomen. Voor zover het de bedoeling zou zijn van verzoeker om de Raad te vragen om de beoordeling van de ambtenaar-geneesheer over te doen, dient de Raad op te merken dat het hem niet toekomt in het raam van een annulatieprocedure om zijn beoordeling in de plaats te stellen van de beoordeling van de ambtenaar-geneesheer(R.V.V. , arrest nr. 73.032 d.d. 11 januari 2012).

De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende" zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat het determinerende motief, op grond waarvan de beslissing is genomen, wordt aangegeven.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt de motivering van de bestreden beslissing hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de beslissing is genomen en niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (cfr. R.v.St., nr. 105.103, 26 maart 2002).

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte- en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (cfr. R.v.St., nr. 164.171, 27 oktober 2006; R.v.St., nr.172.821, 27 juni 2007 e.a.).

De bestreden beslissing is redelijk aangezien de arts-adviseur geoordeeld heeft dat het syndroom van Down onbehandelbaar is en vooral mantelzorg door de ouders nodig is.

De bestreden beslissing is zowel formeel als materieel gemotiveerd en is gesteund op het advies van de arts-adviseur die de aanvraag zorgvuldig heeft geanalyseerd.

Het middel is ongegrond."

2.3. De verzoekende partij voert onder meer de schending aan van de motiveringsplicht en van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

"§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn

gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

§ 1/1. De toekenning van een machtiging tot verblijf in het Rijk bedoeld in dit artikel kan worden geweigerd aan de vreemdeling die zich niet aanmeldt op de in de oproeping vastgestelde datum door de ambtenaar-geneesheer of de geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde of de door de minister of zijn gemachtigde aangestelde deskundige en hiervoor ten laatste binnen de vijftien dagen na het verstrijken van deze datum geen geldige reden opgeeft.

§ 2. (...)

§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk :

1° indien de vreemdeling zijn aanvraag niet indient per aangetekende brief bij de minister of zijn gemachtigde of wanneer de aanvraag niet het adres van de effectieve verblijfplaats in België bevat;

2° indien, in de aanvraag, de vreemdeling zijn identiteit niet aantoot op de wijze bepaald in § 2 of wanneer de aanvraag het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet bevat;

3° indien het standaard medisch getuigschrift niet wordt voorgelegd bij de aanvraag of indien het standaard medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid;

4° indien de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;

5° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

§ 4. (...)

§ 5. (...)

§ 6. (...)

§ 7. (...)"

De bestreden beslissing is gegrond op artikel 9ter, § 3, 4° van de vreemdelingenwet en gebaseerd op het advies van de ambtenaar-geneesheer van 7 maart 2013. In zijn advies stelt de ambtenaar-geneesheer het volgende:

"Ik kom terug op uw vraag om evaluatie van het standaard medisch getuigschrift voorgelegd door voornoemde persoon in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 14.12.2011.

De in het standaard medisch getuigschrift d.d. 06.12.2011 beschreven aandoening houdt actueel geen reëel risico in voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene. Het syndroom van Down is een aangeboren genetische afwijking met voornamelijk een verstandelijke beperking waardoor vooral de mantelzorg van de ouders belangrijk is. De aandoening op zich is onbehandelbaar en in deze casus stellen zich verder ook geen medische problemen. Er bestaat dus geen risico op een onmenselijke of vernederende behandeling indien er geen adequate behandeling bestaat in het land van herkomst.

Ik stel bijgevolg vast dat er kennelijk geen sprake is van een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van Artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd Artikel."

Waar de verzoekende partij de verwerende partij verwijt zich niet uit te spreken over de behandelingsmogelijkheden in het land van herkomst gelet op de aandoeningen waaraan de minderjarige zoon van de verzoekende partij lijdt en zij bijgevolg de verwerende partij verwijt de motiveringsplicht te schenden in samenlezing met artikel 9ter van de vreemdelingenwet, blijkt uit het administratief dossier het volgende. In haar aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet van 14 december 2011 stelt de verzoekende partij dat haar zoon in behandeling is bij een neuroloog, dr. J.V.C., nu zij lijdt aan het syndroom van Down met een aanzienlijke ontwikkelingsachterstand en ernstige gedragsstoornissen en dat de Servische neuropsychiater R.K. aanraade haar zoon buiten Servië te laten behandelen gezien een gepaste behandeling daar niet mogelijk was. Van beide artsen wordt een medisch attest aan de aanvraag toegevoegd. In het medisch attest van 6 december 2011 wordt verduidelijkt dat de minderjarige zoon van de verzoekende partij lijdt aan het syndroom van Down en een ernstige ontwikkelingsachterstand en ernstige gedragsstoornissen, waarvoor zij medicamenteus behandeld wordt met Abilify, waarbij de behandeling levenslang zal duren en waarbij eveneens nood is aan speciaal onderwijs en pedagogische maatregelen. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij haar aanvraag op 2 maart 2012 actualiseerde met nieuwe medische stukken. In het medisch attest van 24 februari 2012 van dr. M.V. wordt met betrekking tot de evolutie en prognose van

de aandoeningen gesteld: *“mits speciaal onderwijs en voldoende omkadering kan patiënt een menswaardig leven leiden – In Servië zijn geen mogelijkheden van opvang”*. De gevolgen en mogelijke complicaties in geval van een stopzetting van de behandeling worden door de arts omschreven als *“opstoot van agressie – onhandelbaar gedrag.”* In het medisch attest van 21 februari 2012 van neuropsychiater J.M. wordt bevestigd dat de zoon van de verzoekende partij lijdt aan verschillende aandoeningen, namelijk het syndroom van Down, een sterke ontwikkelingsvertraging en autisme, dat hij medicamenteus behandeld wordt, dat bijzonder onderwijs type 2 vereist is en dat hij blijvend zal worden behandeld.

Zoals de verzoekende partij voorhoudt, gaat de verwerende partij ondanks de aan haar overgemaakte gegevens omtrent de aandoeningen van de zoon niet in op de behandelingsmogelijkheden in het land van herkomst, namelijk Servië. De ambtenaar-geneesheer beperkt zich in zijn verslag tot het stellen dat het syndroom van Down als aandoening onbehandelbaar is en dat er zich verder geen medische problemen stellen.

Uit het antwoord van de ambtenaar-geneesheer kan niet worden afgeleid of de arts rekening heeft gehouden met de behandeling die de betrokkene nu krijgt en met de medicatie. Er werd niet nagegaan of de behandeling en de medicatie beschikbaar zijn in het herkomstland. Evenmin wordt uitgelegd waarom de medische problemen onbehandelbaar zouden zijn terwijl de artsen van de verzoekende partij dit duidelijk tegenspreken en een onderscheid maken tussen het syndroom van Down en de mentale retardatie terwijl het de Raad niet toekomt of in casu dit te onderscheiden problemen zijn. Ten overvloede kan uit het antwoord evenmin worden afgeleid of met alle medische attesten rekening werd gehouden, mede gelet op het feit dat de ambtenaar-geneesheer slechts verwijst naar het attest van 6 december 2011 en niet naar de overige overgemaakte medische documenten. Artikel 9ter in samenlezing met de motiveringsplicht wordt geschonden. Het middel is in de aangegeven mate gegrond. Gelet op het voorgaande dient de bestreden beslissing te worden vernietigd.

Aangezien de eventuele gegrondheid van de andere onderdelen van het middel niet tot een ruimere vernietiging kan leiden dienen deze niet onderzocht te worden (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 8 maart 2013, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard, wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien juli tweeduizend dertien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. BEELEN